

Het galgenmaal

en twintig andere smakelijke verhalen

Het galgenmaal

en twintig andere smakelijke verhalen

Eric van Berkel

Eric van Berkel
Eindredactie: Sofie van Berkel – Dekker
Coverdesign: Eric van Berkel, Akyn Cakiner en Saso Tusar
(Unsplash.com & Canva.com)
ISBN: 9789463672122
Webshop: <https://publish.sweek.com/shop/>
© 2018 | Spinguin | Eric van Berkel | Spinguin.nl

*Niet iedereen kan een held zijn,
er moeten ook mensen gered.
De truc is dansen op de gulden middenweg
en dat red ik nog maar net.*
Acda & De Munnik: Slaap zacht, Elisabeth.

Voorwoord

Op het eerste gezicht hebben de verhalen in deze bundel weinig onderling gemeen: non-fictie, fictie en verschillende genres wisselen elkaar af. Toch kennen deze verhalen een gemene deler: het zijn stuk voor stuk verhalen waarmee ik in 2017 en 2018 deelnam aan verhalenwedstrijden en succes oogstte. 21 verhalen in deze bundel kwamen terecht op zogenaamde short lists van verschillende organisatoren van schrijfwedstrijden en uitgeverijen, bijvoorbeeld Sweek, Leesst, Aquazz, LetterRijn en Godijn. Sommige van deze verhalen werden eerder in boekvorm uitgegeven, andere alleen op een website.

Niet alle verhalen in deze bundel schreef ik in 2017 en 2018: de nummers 8, 11 en 22 (het bonusverhaal) schreef ik in de periode 2010 – 2016. Het bonusverhaal was mijn allereerste kortverhaal en eindigde op een gedeelde vierde plek, waarmee het nét niet doorging naar de volgende ronde. Ik was destijds natuurlijk een beetje teleurgesteld, maar tegelijkertijd erg trots op mijn prestatie. Zoals het met meer zaken in mijn leven gaat: de combinatie van succes, trots en tegenslag stimuleerde mij om verder te gaan met schrijven. Ik bleef oefenen door middel van het schrijven van columns en ik kon mijn creativiteit enigszins kwijt in zowel mijn bachelor- als masterscriptie. Pas in het voorjaar van 2017, toen ik mij inschreef bij de Kamer van Koophandel, ben ik aan de slag gegaan als (competitief) schrijver. Bij het schrijven van dit voorwoord kijk ik terug op anderhalf jaar competitief schrijven en een mooie lijst aan prestaties en publicaties. Mijn verhalen zijn inmiddels verschenen in zestien verschillende verhalenbundels en zeven keer werd een verhaal online gepubliceerd. Daarnaast werd het verhaal Stella Station dit jaar genomineerd voor de Baarnse literatuurprijs. Er ligt inmiddels al aardig wat materiaal op de plank voor een volgende verhalenbundel, maar die zal nog wel een jaartje op zich laten wachten.

Ondanks alle mooie momenten en prestaties van de afgelopen achttien maanden, heb ik niet het gevoel dat ik bij het 'schrijverswereldje' hoor. Enerzijds heeft dat ermee te maken dat ik niet 'slechts' schrijver ben, maar ook ondernemer, onderzoeker en trainer. Anderzijds zijn er een heleboel prijzen aan mijn neus voorbijgegaan en valt er nog heel veel te leren. Alhoewel ik de verhalen in deze bundel soms wel tien keer heb herschreven en geredigeerd, bleven er fouten en slordigheden in de teksten zitten. Gelukkig heb ik een neerlandica als moeder die niet alleen met een zeer scherp oog kijkt naar de grammatica van mijn verhalen, zij voorziet zelfs de thema's, gebeurtenissen en personages in mijn verhalen van op- en aanmerkingen! *(De echte naam van Buzz Aldrin was Edwin Eugene Aldrin, moeder. Hij heette ten tijde van de maanlanding wel degelijk Edwin -niet Buzz- en veranderde zijn voornaam pas in 1988.)*

In mijn eigen levensverhaal ben ik de hoofdpersoon die competitief schrijft en (publieke) organisaties vooruit helpt door middel van creatief ondernemerschap, onderzoek en training. Zonder de hulp en ondersteuning van familie, vrienden en met name van Henrieke, was deze bundel nooit tot stand gekomen en zou ik in zowel mijn schrijverschap, als mijn ondernemerschap, nooit zover zijn gekomen. Ik voel mij daarom dikwijls een danser op de gulden middenweg. Of, zoals Acda en De Munnik het ooit eens zo mooi verwoorden: vaak de held, minstens net zo vaak een mens die gered moet worden.

Of het dierenrijk gered wordt van de klimaatverandering, vertelt Luna in het eerste verhaal van deze bundel. Veel leesplezier gewenst!

Eric van Berkel
's-Hertogenbosch,
september 2018

Inhoudsopgave

1	<i>Het galgenmaal</i>	10
2	<i>Dieter & ik</i>	14
3	<i>De diagnose</i>	19
4	<i>Nachtschade</i>	20
5	<i>Hemels wintergoud</i>	23
6	<i>Een wolkje van geluk</i>	24
7	<i>Zwarte zee</i>	26
8	<i>De Staat (of het klein insectenschilderij)</i>	29
9	<i>Mirjam</i>	30
10	<i>De zon</i>	43
11	<i>Luchtkastelen</i>	44
12	<i>De piratenschat</i>	46
13	<i>Goedkoop is duurkoop</i>	48
14	<i>De kleine blonde ondeugd</i>	49
15	<i>Beschermengeltjes</i>	55
16	<i>Flamingoooo</i>	64
17	<i>Photoshop</i>	65
18	<i>De rest is geschiedenis</i>	66
19	<i>Het weiland van vergeet-me-nietjes</i>	67
20	<i>Het land van Nooitgedagt</i>	78
21	<i>Impact</i>	85
22	<i>Bonusverhaal: Meneer Chopin</i>	98

1 *Het galgenmaal*

Luna tuurt gespannen over het randje van de greppel en ziet de bewaker rustig de hoek om lopen. Vanuit een metalen kast op enkele meters achter haar, klinkt een scherpe klik. De straatverlichting flikkert nog een ogenblik, maar geeft zich dan gewonnen. Het is pikdonker, op twee kattenogen na die fel oplichten in de duisternis.

'Nu, nu!' sist Luna en meteen ziet ze hoe Mulciber zich in beweging zet en de weg oversteekt. Ze spitst haar oren en zoekt iedere frequentie af naar een aanwijzing dat iemand hen heeft ontdekt. In plaats van een loeiende sirene hoort ze hoe Nyx naast haar in de greppel komt liggen. Luna houdt haar adem in en telt tot tien. Mulciber heeft de stoep aan de verre zijde van de straat bereikt. Weer telt ze tot tien. Hij wringt zich tussen de spijlen van het hek. Nog eens tien seconden gaan voorbij, dan nemen haar oren het zachte gepiep van roestige scharnieren waar. Even kijkt ze naar links en naar rechts, dan geeft ze het teken waarop Nyx en zij de straat oversteken. Luna sprint naar de poort van de hoofdingang en glipt door de opening tussen de poort en het hek.

'Goed werk,' fluistert ze tegen Mulciber.

'Zo'n staart opent vele deuren,' sist Mulciber terug.

Luna kijkt achterover en even trillen haar snorharen van ergernis.

'Hierheen, Nyx, hierheen,' fluistert ze zo hard als ze kan naar Nyx die enkele meters naar links zijn snuit door de spijlen van het hek heeft gestoken.

'Ah, ja, pardon, excuseer,' mompelt hij, terwijl hij naar de poort begint te schuiven.

'Schiet op, mol!' Luna slaat ongeduldig met haar staart op de grond.

'Ja, ja, ik kom er aan,' hijgt Nyx.

Wanneer ook hij door de opening is geglipt, laat Mulciber de poort weer zachtjes dichtvallen.

‘Oké, volg mij!’ fluistert Luna tegen de andere twee en ze zet een rustig tempo in zodat de anderen haar kunnen bijhouden. Ze loopt langs de beren, de zebra’s en voorbij het verblijf van de pinguïns, om vervolgen bij een klein gebouwtje uit te komen.

‘Vanuit dit huisje worden alle verblijfplaatsen van stroom voorzien.

Nyx, jij maakt het distributiekastje in dat gebouw onklaar. Mulciber, wij verbergen ons achter dat karretje. Laat de wachters je niet zien.’ Met die woorden in het achterhoofd duiken Luna en Mulciber weg achter de wielen van een eetkraampje, terwijl Nyx zich naar het verdeelstation begeeft. Enkele zenuwslopende minuten passeren terwijl Nyx een gang graaft onder het gebouwtje door. Luna likt zenuwachtig over haar neus.

‘Kom op, schiet op!’ dreunt het door haar bovenkamer. Dan, plotseling, verdwijnt het lichtschijnsel vanachter de gordijnen en klinken er verbaasde en angstige stemmen door de muur heen. Niet veel later verschijnt Nyx weer boven de grond en het drietal zet het op een lopen. Terug langs de pinguïns gaat het en voorbij het restaurant naar een gebouw met een rood dak. Bij het hek aangekomen steekt Mulciber zijn lichaam in de lucht en het puntje van zijn staart in het sleutelgat. Even wiebelt hij heen en weer, dan wijkt het hek.

‘Snel, snel,’ hist Luna. Het drietal schiet door de opening naar binnen.

‘Deze kant, deze kant.’

De groene kattenogen weten precies waar ze heen moeten. Een trap op, nog een deur ontsloten en voor ze het weten hebben ze hun doel bereikt.

Van onder een berg bladeren, stijgt het geluid van diep gesnurk op. Luna gaat als een sfinx op haar achterpoten zitten, buigt haar nek en schraapt haar keel.

‘Ahum.’

‘Zzz...’

‘Ahum! Majesteiten!’

De berg bladeren beweegt en het gesnurk neemt toe.